

glimlach op de bleeke lippen; schoon als een was-sen beeld, geelachtig, hemels, eerbiedig schoon in de plechtige stilte van den heimvollen nacht.

Heure gedachten vergaten de wereld; en heur boezem ging op en neer, als trok ze al heure liefde weer in haar hert, in hare ziel, die hijgde en haakte naar heuren oorsprong; naar 't schoone boven alle schoonheid; naar de liefde, moeder aller liefden.

En heure oogen, half verglaasd, begonnen zacht te glanzen, als kristallen om een luchtje, met gebrokene stralen, recht naar omhoog.

Terwijl hij, die heur aanbeden had, die ge-weend had van aandoening bij 't zien heurer hemelsche schoonheid; die heure hand wilde kus-sen; die voor heur wilde leven...

Terwijl hij ronddwaalde en snakke naar heur oogentraal en aan de wolken en aan de stilte van den nacht vroeg of zij zijn hert zou willen bevredi-gen, gelukkig maken.

En buiten, boven in den hemel, kwam de maan af en toe eens droevig achter 'n zwarte wolke turen; en trok zich weer als om stil te weenen.

De starren schenen flikkerende keersen in 'n groot in 't zwart behangen kerkgewelf.

Heur gelaat wierd zuiverder wit. 't Klamme zweet trok in heur haar en wies op heur gelaat tot droppels, blinkende in het lichtgeschemer als dauw-droppels op 'n kwijnende blomme in de laatste stralen der ondergaande zon.